

Misjonsbefalingen i Matt. 28 ble aldri talt til menigheten, men bare til Israels messianske troende DEL 4

Misjonsbefalingen i Matt. 28
ble aldri talt til menigheten,
men bare til Israels messianske troende.

DEL 4

Av Jan Lilleby

Det er siste del i artikkel serien. Jeg ønsker bare å runde det hele av med en liten påminnelse om hvordan virkeligheten er i forhold til Matt. 28.

Tenkt deg at de fleste av våre misjonærer og forkynnere, de leser fra misjonsbefalingen i Matt. 28 så fort det er snakk om misjon og evangelisering. Dette er jo også, naturlig nok, et av de viktigste emner man finner i menighetenes forkynnelse og prekener. Vi må ut og fortelle verden om frelsen i tro på Jesus Kristus.

Det er ikke mange kristne har klart å ha oppe i deres bevissthet når misjon og evangelisering er temaet, er det

pussige faktum at verken de fire evangelier eller Apostlenes Gjerninger fantes utgitt og kunne leses i apostlenes virketid slik det er beskrevet i NT!

Med andre ord, du ville aldri fått høre noen apostel eller predikant på den tiden, stå opp og lese høyt fra misjonsbefalingen. Så allmuen visste lite, hvis noe i det hele tatt om hva eksakt Jesus hadde sagt om å misjonere.

Bare apostlene visste hva som var befalt dem. Men apostlene gikk ikke rundt og lærte og leste opp fra Matteus Evangeliet, eller Markus, eller Apostelgjerningene. Da Peter refererte til misjonsbefalingen som Jesus hadde gitt dem, i talen i Kornelius' hus, kunne ingen si «Slå opp Matt. 28, vers 19-20». Hva Peter sa var dette: «Det ord som han sendte til Israels barn, da han i evangeliet forkynte fred ved Jesus Kristus – han er alles Herre – det kjenner dere – dette ordet som er gått ut over hele Judea. Det hadde sin begynnelse fra Galilea, etter den dåp som Johannes forkynte.» (Apg. 10, 36-37). Han påpekte ingen særskilt «Misjonsbefaling» med en eksakt ordlyd, men det faktum at tilhørerne i huset der, hadde hørt om dette helt fra tiden da Jesus selv var i Israel.

Jo, jeg er klar over at det ikke ville vært naturlig å holde en misjonsoppfordring overfor tilhørerne i Kornelius sitt hjem – det var jo dem som ble misjonert, og de opplevde at Ånden falt på dem og de talte i tunger og med profetiske ord (vers 44-46).

Enda Peter og de elleve hadde hørt misjonsbefalingen face-to-face med Jesus etter hans oppstandelse. Det er også stort sett antatt at apostlene selv ikke hadde skrevet ned sine egne dagbok-notater som huskehjelp, men de hadde bare Jesu talte ord i sin hukommelse. Apg. 1 viser at Jesus brukte 40 dager på å lære dem om forkynnelsen av Guds Kongerike, så de var nokså godt innprentet de gjeldende arbeidsoppgaver. Her vil jeg også poengtere det viktige element i virksomheten: Apostlene gjorde disipler av de troende jøder i Peters virketid. Men de ble ikke gjort til arve-apostler. Apostlene så på seg selv som DE ENESTE som skulle utføre Jesu befaling om å tale til Israel. En dag ville de være ferdige med dette – jeg skal komme tilbake til det nedenfor. Så det er umulig at «Misjonsbefalingen» var gitt slik at oppdraget skulle gå arv-i-arv ned gjennom fortsettende generasjoner! Dette kommer vi ikke utenom. Paulus' skriv, Efeserne og Kolosserne derimot, de er gitt for å gis videre generasjon for generasjon.

Matteus Evangeliet regnes av mange teologer og bibelforskere å ha vært skrevet omkring år 80 e. Kr. Markus Evangeliet kort tid senere. Lukas og Apostelgjerningene ble skrevet tidligst i år 62 e. Kr. Opplysningene er hentet fra Store norske Leksikon og fra Zondervan Academic. Ingen evangelier ble utgitt ved navn, de var alle utgitt anonymt. Peters tale og Kornelius' hus i Apg. 10 var cirka år 40-41 e. Kr. Når det er helt beviselig at ingen av datidens evangelister, apostler og eldsteledere gikk omkring og

brakte samme tekster som vår tids misjonærer, da blir hele denne saken ganske pussig og man klarer ikke holde tilbake et aldri så lite flir. Hvor godslige og naive vi er når vi behandler Guds Ord. Hvor korttenkte vi ofte er.

Og for Nordens vedkommende i forhold til evangeliet – så er det ingen skriftlige spor å finne, før år 997. Da fant man skrifter på Island, som nevnte Kristus og troen på ham.

Olav Den Hellige innførte – litt kort fortalt - kristendommen (katolisismen) ved sverdet og påtvang omvendelse og dåp. Dette var visst også en måte å forstå misjonsbefalingen på?? Snakk om lære-galskap.

Men hvor ofte hører du Ef. 3, 8-9 sitert og opplest i møtene for å oppfordre til misjon, - altså ord som er den **virkelige misjonsbefaling** som gjelder oss, menigheten?

«Til meg, den minste av alle de hellige, ble den nåde gitt å forkynne hedningene evangeliet om Kristi uransakelige rikdom, **OG Å OPPLYSE ALLE** om hvordan husholdningen er med denne hemmelighet som har vært skjult fra evige tider i Gud, han som skapte alt ved Jesus Kristus.» Skrevet år 62 e. Kr.

Peter var ikke gitt å opplyse alle – men bare jødene i Israel, de omskårne. Men Paulus ble gitt å gi oss, hedninger i de andre nasjonene, et internasjonalt nåde evangelium. Peters evangelium var bare det nasjonale evangeliet om jødernes lovte kongerike i Israel, med Jesus som konge.

De kristne i Romerriket på Paulus' tid var lært opp av apostelen og hans medarbeidere, og hadde mottatt nåde-evangeliet slik vi leser i Efeserne og Kolosserne. Ingen av de troende hadde noensinne hørt om, og langt mindre lest de historiske skrivingene fra Matteus, Markus, Lukas og Johannes.

Paulus sin lære og hans frie nåde-evangelium for hele verden, var allerede dominant i den tidlige kristenheten!

Men det er mulig at Lukas evangeliet ble lest etter hvert, fra år 62 e. Kr. Enkelte teologer mener Lukas kom ut som skrift i år 73, altså etter at Israel var ødelagt.

Mens kristne pastorer og evangelister i vår tid **begynner i feil ende**...og baserer sin lære og sine prekener på det som forfattere hadde samlet av kunnskap om historikk rundt det som skjedde da Jesus stod fram og sendte ut sine tolv disipler for å forkynne budskapet om kongeriket for Israel og forvente Jesu gjenkomst i deres levetid. De fire evangelier ble skrevet etter at toget for lengst hadde forlatt stasjonen! De avspeiler det som engang var. Og de er absolutt ikke troslære i noen form. Jesus sa tydelig at han var **sendt bare til Israels hus**, ikke glem dette.

I Apg. 19, 23 vises oss at hele den bevegelsen som oppstod ved Paulus' virksomhet etter hvert fikk tilnavnet «Veien». Han hadde arvet på seg dette tilnavnet som allerede var samme som den tidlige bevegelsen i Israel ble kalt, Apg. 22, 4 er fra Paulus' tale til mobben ved tempelet i Jerusalem:

«Denne Veien forfulgte jeg til døden...».

Men så ble Paulus slått ut av den kjente visjonen på Damaskus-veien, og Paulus ble helt snudd om av Herren. Han gjenforteller opplevelsen for mobben i Apg. 22.

I Apg. 24, 5 finner vi Paulus og hans første møte innfor guvernør Feliks, og hans anklagere Ananias og hans advokat Tertullus. Da er det at sistnevnte indirekte gir Paulus den attesten at han var den øverste leder for denne bevegelsen «Veien» - som advokaten bare kaller (i nedsettende betydning) for sekten:

«For vi har funnet ut at denne mannen er en pest og en oppvigler blant alle jødene rundt om i verden. Han er en leder for nasareernes sekt.» I Amplified Bible står det kanskje bedre poengtert, Paulus som selve lederen: ..and a ringleader of the sect of the Nazarines.

I vers 14 finner vi tidlig i Paulus' forsvarstale for Feliks, at han er rask på pletten til å korrigere anklagerne:

«Men det vedgår jeg for deg, at etter den **Veien** som de kaller en sekt, tjener jeg våre fedres Gud slik at jeg tror alt det som er skrevet i loven og i profetene.»

Dette var ennå i den tiden da Paulus bare forkynte Guds kongerike til Israel og Den nye Pakt til dem. Slik også Tertullus sa, vers 5. Paulus var en oppvigler blant alle jødene rundt om i verden.

Når vi så, ved slik enkel gjennomgang av bibelhistorikk, ser at det ikke var Peter og de elleve som stod i fokus men Paulus, hvordan i all verden kan det ha seg at de fleste kristne bevegelser/trossamfunn hele tiden referer til Peter og de elleve når de skal tale fra Guds ord? Peter forsvinner ut av Apostelgjerningene fra og med kap. 13, hva gjelder virksomhet og lederskap.

Vi minnes gjerne Paulus' egne ord om sin virksomhet i 2. Kor. 11, 23:

«Er de Kristi tjenere? Jeg taler i vanvidd: Jeg er det enda mer! Jeg har arbeidet mer. Jeg har fått flere slag. Jeg har oftere vært i fengsel. Jeg har ofte vært i dødsfare.» Paulus kommer videre i versene med en skrekkelig liste over angrep imot ham - både på land og på vann.

I hele den kristne virksomheten i den tidlige tiden og opp til slutten av Paulus' liv (vi vet ikke når han døde) FANTES IKKE Matteus, Markus og Johannes' evangelier. Man antar at Lukas og Apostelgjerningene fantes fra tidligst år 62 e. Kr. som nevnt, eventuelt fra år 73 som noen mener.

Jeg håper virkelig at våre pastorer og evangelister etter hvert vil ta rev i seilene og komme seg fort over til Paulus - og BARE Paulus - hva gjelder referanser som går på troslære.

Faktisk var hele virksomheten til Peter og de elleve, med oppdraget å forkynne til Israel innen landets grenser OPPHØRT helt. Israel falt fra Gud i år 62 da det jødiske lederskapet i Rom, som siste skanse, hadde sagt nei-takk til Paulus sin forkynnelse av Kristus og hans komme for å gi Israel kongeriket på jord.

Paulus sluttet også kontant med å forkynne til jødene om kongeriket på jord.
Han gikk over til BARE å forkynne det Gud hadde vist ham om «Hemmeligheten» - den frie internasjonale nådefrelsen, slik vi leser i Ef. 3, 1-9.